

kelijk op zijn sterken arm te leunen en hij liet haar begaan; hij was in zijn eigen gedachten verdiept en gunde haar gaarne dien steun.

Zwijgend gingen zij langs elkander voort en de visschers, die hen tegenkwamen, groetten vriendelijk en soms fluisterden zij:

„Zou men niet zeggen dat onze dokter en de juffer man en vrouw waren; hij is nog lang niet oud zelfs niet bij zoo'n jonkheid.”

Maar zij hoorden het niet; zij gaven zich over aan het genoeg van hun samenzijn; voor Rose was dit genoeg onvermengd; voor den dokter verbitterd door een enkele herinnering, die hij echter hoe langer hoe verder naar den achtergrond verbande, zoo ver dat hij er nauwelijks meer aan kon of wilde denken.

XXII.

De lente was dit jaar bijzonder vroeg en gemakkelijk ingevallen; geen zware stormen hadden haar voorafgegaan. Stil en vredig scheen de winter haar zijn scepter te hebben overgegeven; de zon scheen dag op dag, overal barstten de bladeren en knoppen uit hun te krap hulsel, overal stroomde het leven in de bezielde en onbezielde natuur.

„Neen, zoo'n lente heb ik nooit bijgewoond,” riep Rose Marie alweer uit, „en u dan, oom?”

„Neen, ik ook niet,” antwoordde hij lachend, „maar wij zijn er nog niet. Ik heb weinig vertrouwen in al te lieve menschen en in al te mooi weer; wie weet, hoe wij het nog duur zullen moeten betalen.”

„O foei, oom! Geen zorgen voor den tijd. Wat wij eens gehad hebben, kan niemand ons meer ontnemen en als er nog storm en regen en koude komt, ja, dan . . . dan . . .”

„Hebben de jonge blaadjes en bloesems, die te nieuwsgierig en te voorbarig zijn geweest, een harden dobber.”

„Hé oom, dat had ik nooit gedacht toen ik van de lente niets merkte dan wat meer geur in onze gracht dat jonge blaadjes en hun levensloop mij zouden interesseeren.”

Op zekeren middag kreeg de dokter een boodschap van een boer die zijn arm gebroken had en op een zeer afgelegen boerderij, vrij ver achter de duinen woonde.

„Mag ik niet mee, oom?” vroeg Rose Marie, „ik ben dien kant nog nooit uit geweest?”

„Neen, meisje, ik heb 't liever niet! Ik moet er lang blijven misschien en waar moet ik je al dien tijd laten, en daarbij ik heb weinig op met het weer. 't Is van daar onnatuurlijk warm geweest en ik zag wolkjes, die me niets aanstaan. Ik zal mijn rijtuig laten inspannen.”

„Maar eet u niet eerst, oom?”

„Nu ja, ik zal daar wel wat krijgen.”

„O foei! Die boerenkost. Neen, laat mij eerst wat voor u klaar maken; 't is in een ommezien gedaan, oom! Zoo'n haast is er niet bij. 't Is gaar, tegen dat Piet ingespannen heeft.”